

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปการศึกษาวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลเป็นกลุ่มผู้ใช้น้ำเป็นกลุ่มผู้ใช้น้ำของหน่วยส่งน้ำที่ 7 โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาแม่แตง จำนวน 197 ตัวอย่าง ประกอบด้วย 6 กลุ่ม ดังนี้ คลองซอย 20L จำนวน 65 ตัวอย่าง คลองซอย 1R-20L จำนวน 14 ตัวอย่าง คลองซอย 2R-20L จำนวน 16 ตัวอย่าง คลองซอย 1L-20L จำนวน 67 ตัวอย่าง คลองซอย 1R-1L- 20L จำนวน 19 ตัวอย่าง และทางตั้งน้ำบ้านร้อยจันทร์ จำนวน 16 ตัวอย่าง ซึ่งกลุ่มผู้ใช้น้ำมีอัตราส่วนเพศชายมากกว่าเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 67.5 มีช่วงอายุเฉลี่ย 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 55.8 การศึกษาอยู่ในระดับประถม คิดเป็นร้อยละ 67.5 มีอาชีพหลัก คือ เกษตรกรรม คิดเป็นร้อยละ 81.7 และอาชีพเสริม คือ รับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 47 พื้นที่ทำการเกษตร ต่ำกว่าถึงเท่ากับ 5 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 42.1 แหล่งน้ำที่ใช้มากจากน้ำชลประทานและน้ำฝน คิดเป็นร้อยละ 75.6 และมีการถือครองที่ดินเป็นของตนเอง คิดเป็นร้อยละ 91.4

โครงสร้างการบริหารจัดการน้ำและการดำเนินงานภายในกลุ่ม ประกอบด้วย ประธาน รองประธาน เลขานุการ เภสัชกร นายทะเบียน ปฏิคม ที่ปรึกษากลุ่มผู้ใช้น้ำ นายตรวจนาหรือหัวหน้าคูกรรมการด้านจัดสรรน้ำและบำรุงรักษา และสมาชิกกลุ่มผู้ใช้น้ำ ซึ่งมีการบริหารจัดการน้ำภายในกลุ่ม อยู่ 6 ขั้นตอนคือ 1) นายตรวจนาทำหน้าที่สำรวจในแต่ละคลองซอยส่งน้ำถึงความต้องการในการปลูกพืชจากสมาชิกภายในกลุ่ม 2) นายตรวจจะเป็นผู้รวบรวมความต้องการปลูกพืชของสมาชิกว่าและส่งข้อมูลความต้องการการเพาะปลูกของสมาชิกให้กับเจ้าหน้าที่ชลประทาน 3) คณะกรรมการภายในกลุ่มผู้ใช้น้ำจะร่วมประชุมกับเจ้าหน้าที่ชลประทานเพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์กำหนดการน้ำและพื้นที่เพาะปลูก 4) คณะกรรมการภายในกลุ่มชี้แจงกำหนดการน้ำและพื้นที่เพาะปลูกแก่สมาชิก 5) ลงลายมือชื่อบันทึกยินยอมรับความเสี่ยงในการปลูกพืชของตนเอง หากการปลูกพืชในครั้งนั้นๆมีการปลูกพืชเกินกว่าที่เจ้าหน้าที่ชลประทานได้กำหนด 6) คณะกรรมการกลุ่มผู้ใช้น้ำจะแต่งตั้งคณะทำงานเพื่อติดตามกำหนดปริมาณน้ำและตรวจสอบปริมาณน้ำในแปลงเพาะปลูก โดยขั้นตอนการส่งน้ำจะมีลักษณะการส่งน้ำอยู่ 2 วิธีการ คือ 1) การส่งน้ำในสถานะที่น้ำมีปริมาณมาก ในช่วงฤดูฝน เป็นการส่งน้ำแบบตลอดเวลา พื้นที่เพาะปลูกในคลองซอยแยกต่างๆ จะได้รับน้ำพร้อมกันตลอดเวลา 2) การส่งน้ำในสถานะที่น้ำมีปริมาณน้อย ในช่วงฤดูแล้ง เป็นการส่งน้ำแบบรอบเวรน้ำ พื้นที่เพาะปลูกจะได้รับน้ำไม่พร้อมกัน

กลุ่มผู้ใช้น้ำมีการจัดการน้ำภายในกลุ่ม กรณีน้ำไม่เพียงพอ โดยขอชลประทานให้เพิ่มระยะเวลารอบเวรน้ำ คิดเป็นร้อยละ 63.4 การวางแผนระบุปริมาณน้ำที่สมาชิกแต่ละคนจะได้รับ คิดเป็นร้อยละ 61.9 มีกฎระเบียบข้อบังคับของกลุ่มผู้ใช้น้ำ ที่ถือเอากฎระเบียบข้อบังคับของกลุ่มตามกฎระเบียบข้อบังคับของสมาคมผู้ใช้น้ำชลประทาน โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาแม่แตง เป็นลายลักษณ์อักษร และเริ่มประกาศใช้ในวันที่ 12 มิถุนายน พ.ศ.2551 จนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้กลุ่มผู้ใช้น้ำได้มีกิจกรรมของกลุ่ม คือ การขุดลอกตะกอนดินในคูส่งน้ำ ตรวจสอบท่อส่งน้ำเข้านาและแก้ปัญหาการอุดตัน กำจัดวัชพืชบริเวณคันคลองส่งน้ำ ขุดลอกตะกอนดินในคลองส่งน้ำ และการพัฒนาชุมชน

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผลกระทบและการขาดแคลนน้ำ ในช่วงปีพ.ศ.2549-2553 พบว่าปีพ.ศ.2553 ขาดน้ำมากที่สุดและรุนแรงที่สุด ซึ่งช่วงเดือนที่มีการขาดน้ำมากที่สุดคือเดือนกุมภาพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 92.9 ระยะเวลาที่มีการขาดน้ำ คือ 5 วัน คิดเป็นร้อยละ 34.5 นอกจากนี้ปัจจัยการอุ้มน้ำของดินในแต่ละพื้นที่มีผลทำให้พืชดึงน้ำไปใช้ได้ยากแตกต่างกัน ซึ่งพบว่า ลักษณะการอุ้มน้ำของดินอยู่ในระดับปานกลาง โดยที่เนื้อดินสามารถกักเก็บน้ำไว้ได้ระดับหนึ่ง ซึมซับน้ำได้ค่อนข้างช้า พืชสามารถดึงน้ำไปใช้ได้พอประมาณเพียงพอต่อการที่พืชจะยังสามารถเจริญเติบโตได้ คิดเป็นร้อยละ 91.4 ความรุนแรงของการขาดน้ำอยู่ในระดับปานกลาง โดยเป็นระดับที่พืชทั้งหมดที่ทำการเพาะปลูกเกิดความเสียหายร้อยละ 40 แต่ไม่เกินร้อยละ 60 คิดเป็นร้อยละ 74.1 ผลกระทบที่มากที่สุดคือทำให้ผลผลิตลดลงแต่ยังไม่ส่งผลกระทบต่อรายได้ที่ใช้จ่ายในครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 60.4 ปัญหาการขาดน้ำในช่วงปี พ.ศ.2549-2553 เกิดจากปริมาณน้ำไม่พอช่วงฤดูแล้ง คิดเป็นร้อยละ 51.3 ซึ่งมีสาเหตุมาจากฤดูแล้งปริมาณน้ำน้อย คิดเป็นร้อยละ 98

ความคิดเห็นของกลุ่มต่อประสิทธิผลการจัดการน้ำ สามารถแยกออกได้เป็น ด้านการปฏิบัติของกลุ่มผู้ใช้น้ำ และด้านหน่วยงานชลประทาน โดยด้านการปฏิบัติของกลุ่มผู้ใช้น้ำ ควรให้มีการปรับปรุงการจัดการน้ำภายในกลุ่มบางส่วนเพื่อให้เกิดประสิทธิผลที่ดียิ่งขึ้นในด้านข้อมูล ด้านการประชุมกลุ่ม ด้านกฎระเบียบภายในกลุ่ม ด้านกิจกรรม ด้านผลผลิต ด้านการส่งน้ำ และด้านหน่วยงานชลประทาน ควรให้มีการปรับปรุงเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานในบางส่วนเพื่อให้เกิดประสิทธิผลที่ดียิ่งขึ้น ในด้านการปฏิบัติงานร่วมกับกลุ่มผู้ใช้น้ำ ด้านข้อมูลชลประทาน ด้านอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ ด้านกิจกรรม

จากการวิจัยสามารถสรุปแนวทางการปรับปรุงในการจัดการน้ำ 2 ส่วน ดังนี้ ส่วนการปฏิบัติของกลุ่มผู้ใช้น้ำ คือ 1) ด้านข้อมูลทางกลุ่มผู้ใช้น้ำควรให้มีการความรู้เพิ่มเติมด้านการปลูกพืชและแนะนำการเลือกชนิดพืชที่เหมาะสม รวมถึงวิธีการจัดสรรน้ำที่เหมาะสมแก่กลุ่มผู้ใช้น้ำ การ

จัดประชุมกลุ่มย่อยและผู้นำ หรือแกนนำกลุ่มย่อย เพื่อชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ของการวางแผนการปลูกพืช ซึ่งการวางแผนนั้นจะต้องส่งผลให้เกิดการขาดแคลนน้ำในการทำการเกษตรน้อยที่สุด และการจัดคณะกรรมการตรวจสอบการปฏิบัติตามแผนการปลูกพืชของผู้ใช้น้ำในอีกทางหนึ่งด้วย 2) ด้านการประชุมกลุ่มทางกลุ่มผู้ใช้น้ำควรมีการตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการใช้น้ำ ควบคุมการส่งน้ำอย่างทั่วถึงเพื่อให้ระบบการส่งน้ำเป็นไปอย่างยุติธรรม และจัดประชุมเพื่อหาทางออกในด้านความขัดแย้งภายในกลุ่ม พร้อมหาคนกลางมาไกล่เกลี่ยและหาข้อยุติในความขัดแย้งนั้นๆ 3) ทางกลุ่มผู้ใช้น้ำควรมีการตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการใช้น้ำ ควบคุมการส่งน้ำอย่างทั่วถึง และเพิ่มบทลงโทษต่อผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบภายในกลุ่ม รวมไปถึงการตัดสิทธิ์ประโยชน์ของผู้ใช้น้ำที่ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ผู้ใช้น้ำที่ไม่จ่ายเงินสนับสนุนกลุ่ม และการประชุมชี้แจงให้เห็นความสำคัญของการจัดตั้งกลุ่มผู้ใช้น้ำ กฎระเบียบภายในกลุ่มต่างๆ ที่ผู้ใช้น้ำควรปฏิบัติตาม 4) ด้านกิจกรรมทางกลุ่มผู้ใช้น้ำควรมีการชี้แจงให้สมาชิกกลุ่มผู้ใช้น้ำทราบถึงประโยชน์ของการรวมกลุ่มการให้หัวหน้ากลุ่มเป็นผู้ชักจูงเพื่อให้เกิดการเข้าร่วมของลูกกลุ่ม การจัดกิจกรรมกลุ่ม โดยเลือกช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สมาชิกในกลุ่มจะสามารถร่วมกิจกรรมได้ เลือกกิจกรรมที่สามารถสามารถละลายพฤติกรรมของคนภายในกลุ่ม และช่วยให้เกิดความเข้าใจ ความสามัคคีภายในกลุ่ม รวมไปถึงสามารถลดความขัดแย้งลงได้ 5) ด้านผลผลิตทางกลุ่มผู้ใช้น้ำควรมีการจัดประชุมให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องแนะนำพืชที่ปลูกให้มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับฤดูกาล ให้ความรู้เรื่องวิธีการจัดการน้ำที่เหมาะสม รวมไปถึงการให้สมาชิกทุกคนได้รับทราบถึงข้อมูลและผลกระทบที่เกิดจากการไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำจากหน่วยงานนั้นๆ ด้วย 6) ด้านการส่งน้ำทางกลุ่มผู้ใช้น้ำควรมีการตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการจัดสรรน้ำเพิ่มขึ้นจากเดิม เพื่อตรวจสอบว่าได้จัดสรรน้ำเป็นไปตามปริมาณที่กำหนดในแต่ละพื้นที่ที่ได้รับน้ำหรือไม่ และการตรวจสอบการระเหยของน้ำและคลองส่งน้ำว่าได้มีการรั่วซึมตรงจุดใดบ้างที่น้ำจะสามารถรั่วไหลออกไปได้ และทำการซ่อมแซมตามจุดต่างๆ ส่วนหน่วยงานชลประทาน คือ 1) ด้านการปฏิบัติงานร่วมกับกลุ่มผู้ใช้น้ำ หน่วยงานชลประทานควรเพิ่มการจัดการด้านการบริหารจัดการน้ำร่วมกับกลุ่มผู้ใช้น้ำ เพื่อให้เกิดประสิทธิผลที่เพิ่มมากขึ้น เช่น การเข้าร่วมจัดการความขัดแย้งภายในกลุ่ม การเสนอแนวทางที่เหมาะสมในการจัดการน้ำต่อกลุ่มผู้ใช้น้ำ 2) ด้านข้อมูลชลประทาน เจ้าหน้าที่ควรมีการแจ้งให้กลุ่มผู้ใช้น้ำทราบถึงปริมาณน้ำที่ลดลงในช่วงฤดูแล้ง ผลกระทบด้านต่างๆ รวมถึงการยอมรับความเสี่ยงจากการปลูกพืชที่ใช้ปริมาณน้ำจำนวนมาก การเพิ่มช่องทางการสื่อสาร และหาช่องทางที่สะดวกและรวดเร็วที่สุดที่จะสามารถแจ้งเตือนกลุ่มผู้ใช้น้ำด้านการชลประทานต่างๆ เพื่อให้สามารถแก้ปัญหาได้อย่างทันท่วงที 3) ด้านอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ เจ้าหน้าที่ควรมีการเพิ่มมาตรการจัดการอย่างจริงจัง มีบทลงโทษแก่ผู้ที่กระทำผิด และการเพิ่มความระมัดระวังโดยการร่วมมือกับกลุ่มผู้ใช้น้ำในการสอดส่องดูแลระบบการจัดส่ง

น้ำของชลประทาน 4) ด้านกิจกรรม เจ้าหน้าที่ควรเพิ่มกิจกรรมที่ก่อให้เกิดผลประโยชน์ร่วมกัน และเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดีของเจ้าหน้าที่และกลุ่มผู้ใช้น้ำ

5.2 อภิปรายผลการศึกษาวิจัย

การบริหารจัดการน้ำของกลุ่มผู้ใช้น้ำหน่วยส่งน้ำที่ 7 โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาแม่แตง พบว่าการบริหารจัดการน้ำนั้นประสบปัญหาในหลายด้านเช่น การที่น้ำลดน้อยลงในฤดูแล้ง การที่กลุ่มผู้ใช้น้ำมีการขยายพื้นที่เพาะปลูกในฤดูแล้ง การจัดการภายในกลุ่มที่ยังเป็นในรูปแบบเดิมและไม่ก่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุด ทำให้เกิดความขัดแย้งภายในกลุ่มผู้ใช้น้ำ ซึ่งมีสาเหตุมาจากการที่มีสมาชิกบางรายมีการแย่งน้ำกันใช้ การแย่งน้ำระหว่างต้นน้ำและปลายน้ำ ลักลอบใช้น้ำมากเกินไป กำหนด การทำลายอาคารชลประทานเพื่อสูบน้ำไปใช้ยังพื้นที่ตน อีกทั้งคณะกรรมการยังไม่สามารถบริหารจัดการกับปัญหาภายในกลุ่มได้ ซึ่งสอดคล้องกับ มิ่งสรรพและคณะ (2538) ที่ได้ระบุว่าความขัดแย้งการใช้น้ำภายในภาคเกษตรกรรมว่า ความขัดแย้งระหว่างเกษตรกรที่อยู่ต้นน้ำกับท้ายน้ำ เป็นปรากฏการณ์ที่พบบ่อยๆ เนื่องจากโอกาสรับน้ำของเกษตรกรที่อยู่ท้ายน้ำ ขึ้นอยู่กับการใช้น้ำของเกษตรกรที่อยู่ต้นน้ำ ปัญหานี้มักเกิดขึ้นในฤดูแล้ง หรือในยามวิกฤต ทำให้มีการขโมยน้ำด้วยวิธีการต่างๆ อาทิ การแอบเปิดน้ำจากเหมืองฝาย ใช้เครื่องสูบน้ำไฟฟ้าและปิดกั้นทางน้ำเพื่อเข้าไปในที่ดินของตัวเอง ซึ่งส่งผลให้ปริมาณน้ำมีไม่เพียงพอกับความต้องการของเกษตรกรที่อยู่ท้ายน้ำ

วีระยุทธ (2542) ได้ศึกษาการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำของกลุ่มเกษตรกรผู้ใช้น้ำ จากโครงการชลประทานแม่วัง-กัวลม ซึ่งพบว่าปัญหาการแย่งชิงน้ำระหว่างเกษตรกรของโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาแม่วัง-กัวลม และทวีความรุนแรงเนื่องจากโครงการชลประทานแม่วัง-กัวลมต้องจัดสรรน้ำที่มีอยู่อย่างจำกัด และไม่เพียงพอต่อความต้องการของเกษตรกร อีกทั้งโครงสร้างทาง การเกษตรในบริเวณพื้นที่โครงการส่วนใหญ่ปลูกข้าวเป็นพืชหลัก เกษตรกรมีความต้องการน้ำในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ กานดา (2521) ซึ่งได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการรวมกลุ่มผู้ใช้น้ำชลประทานระดับไร่นาในเขตโครงการพัฒนาการเกษตรชลประทานหนองควาย จังหวัดขอนแก่น โดยความสำคัญของปัญหาในการวิจัยครั้งนี้คือ การที่พื้นที่เพาะปลูกในบางแห่งในเขตโครงการชลประทาน ได้รับน้ำมากเกินไปจนความต้องการจนบางครั้งทำให้เกิดน้ำท่วมและพืชผลเสียหาย แต่พื้นที่บางแห่งไม่ได้รับน้ำ หรือได้รับน้ำน้อยไม่พอเพียงแก่การเพาะปลูก เกษตรกรผู้ใช้น้ำที่มีที่ดินอยู่ใกล้คลองหรือคูส่งน้ำจะเก็บน้ำไว้ใช้มากจนทำให้ผู้ที่อยู่ห่างไกลไม่ได้ใช้น้ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเกษตรกรยังไม่เข้าใจวิธีการใช้น้ำชลประทานที่ถูกต้องและประหยัดอย่างแท้จริง

เนื่องจากขาดการรวมกลุ่มของผู้ใช้น้ำเป็นเหตุให้การส่งน้ำไม่ได้ผล โดยการวิจัยนี้ได้ให้ข้อเสนอแนะคือ ต้องมีการแบ่งกลุ่มผู้ใช้น้ำในรูปแบบกลุ่มย่อย ตามหมู่บ้านผู้อยู่อาศัย มีหัวหน้าในระดับกลุ่มบ้านเพื่อจัดการน้ำ การกำหนดสิทธิและอำนาจของหัวหน้ากลุ่มเพื่อให้สามารถควบคุมกลุ่มสมาชิกได้อย่างมีระเบียบ การมีส่วนร่วมของนายตรวจน้ำในการจัดการน้ำ และการแลกเปลี่ยนข่าวสารระหว่างเจ้าหน้าที่และสมาชิก

การปรับตัวในการจัดการบริหารน้ำของกลุ่มผู้ใช้น้ำหน่วยส่งน้ำที่ 7 พบว่ายังไม่ได้มีการจัดการใดที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ซึ่งยังคงเป็นการบริหารจัดการในรูปแบบเดิมๆอยู่ ที่ไม่ได้มีการควบคุมหรือกำหนดแนวทางการเพาะปลูกของกลุ่มให้เป็นไปตามกำหนดการพื้นที่ให้เพาะปลูก การเลือกชนิดพืชให้สัมพันธ์กับฤดูกาล และการกระจายน้ำอย่างไม่ทั่วถึง ทำให้การบริหารจัดการน้ำนั้นประสบปัญหาในหลายด้านนั้น ยังไม่ได้รับการแก้ไข ซึ่งแนวทางการปรับปรุงในการจัดการน้ำในครั้งนี้ ได้แบ่งออกเป็นสองส่วน คือ ส่วนการปฏิบัติของกลุ่มผู้ใช้น้ำ และส่วนหน่วยงานชลประทาน

5.3 ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

1. กลุ่มผู้ใช้น้ำควรมีการวางแผนการปลูกพืชร่วมกัน เช่น ปรึกษาหารือกันในการกำหนดแนวทางการเพาะปลูกในช่วงฤดูแล้ง การจำกัดพื้นที่เพาะปลูกเพื่อให้เพียงพอกับปริมาณน้ำที่ได้รับ หรือการเตรียมแหล่งน้ำสำรองไว้ใช้ในช่วงเวลาที่น้ำมีการขาดแคลน เพื่อให้ผลผลิตได้รับน้ำอย่างเพียงพอและไม่เกิดความเสียหายกับผลผลิตส่วนใหญ่ อีกทั้งกลุ่มผู้ใช้น้ำควรสร้างความสามัคคีภายในกลุ่ม ลดความขัดแย้งที่มีต่อกันลง และหันหน้าเข้าพูดคุยปรึกษาถึงปัญหาที่เกิดขึ้น

2. กฎกติกาของกลุ่ม ควรมีการเพิ่มเติมในการกำหนดบทลงโทษ เช่น การเพิ่มจำนวนเงินแต่ละครั้งในการปรับหากไม่มีการปฏิบัติตามกฎระเบียบของกลุ่ม การจัดประชุมเพื่อชี้แจงกฎกติกาที่เข้มงวดภายในกลุ่ม รวมไปถึงการเพิ่มคณะกรรมการภายในกลุ่มเพื่อให้สามารถจัดการบริหารภายในกลุ่ม และควบคุมกฎระเบียบภายในกลุ่มได้อย่างทั่วถึง

3. หน่วยงานชลประทานที่เกี่ยวข้อง ควรเพิ่มการจัดการด้านการบริหารจัดการน้ำร่วมกับกลุ่มผู้ใช้น้ำ เพื่อให้เกิดประสิทธิผลที่เพิ่มมากขึ้น เช่นการเข้าร่วมจัดการความขัดแย้งภายในกลุ่ม การเสนอแนวทางที่เหมาะสมในการจัดการน้ำต่อกลุ่มผู้ใช้น้ำ รวมไปถึงการหาวิธีการกระจายข่าวสารด้านการใช้น้ำชลประทานให้สามารถกระจายข่าวสารการใช้น้ำได้อย่างทั่วถึง และทันต่อการดำเนินการรองรับหรือเตรียมการบริหารจัดการน้ำของกลุ่มผู้ใช้น้ำต่อไป

5.4 ข้อเสนอแนะด้านงานวิจัยในครั้งต่อไป

การค้นคว้าอิสระเรื่อง การจัดการน้ำของกลุ่มผู้ใช้น้ำภายใต้โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ครั้งนี้ได้ทำการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการของกลุ่มผู้ใช้น้ำในปี พ.ศ.2554 ซึ่งทำให้ได้ข้อมูลบางอย่างไม่ชัดเจนนักเรื่องการจัดการของกลุ่มเมื่อประสบปัญหาการขาดน้ำ เนื่องจากกลุ่มผู้ใช้น้ำไม่สามารถระบุข้อมูลได้ชัดเจน ดังนั้นข้อมูลเรื่อง การจัดการน้ำของกลุ่มผู้ใช้น้ำภายใต้โครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ยังไม่สมบูรณ์ หากมีผู้สนใจนำไปศึกษาต่อ ควรศึกษาต่อในด้านกระบวนการจัดการบริหารของกลุ่มผู้ใช้น้ำเมื่อเกิดการขาดแคลนน้ำ และแนวทางการดำเนินการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการแก้ปัญหาของกลุ่มผู้ใช้น้ำ เพื่อที่จะให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาไปผนวกกับแนวทางการปรับปรุงในการจัดการน้ำของกลุ่มผู้ใช้น้ำในครั้งต่อไป